

หรือก็ همینคน ที่ตื่นตื่นเดินทางกันมา ขึ้นชมความงามของเธอ-มหาสารคาม- ตักสิลานคร ก่อนจะไปบอกเล่าเรื่องราวของมหาสารคาม ผ่านการเป็นครู ผ่านการเป็นคุณหมอ ผ่านการเป็นจิตรกร ผ่านการเป็นนักมานุษยวิทยา ผ่านการเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผ่านการเป็นสถาปนิก ผ่านการเป็นนักดนตรี ผ่านการเป็นคนอย่างสมบูรณ์... บทกวีชิ้นนี้จึงถูกถ่ายทอดออกมาอย่างเจียบๆ แต่กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ามันดังกึกก้องอยู่ในอกของผู้เขียน... มหาสารคาม ข้าพบเจ้าในวันที่แดดอ่อน ลีลมตา ความงามของเจ้าแผดเผาความเตี้ยสาของข้าเสียวาววอด..."

บทกวีมีอะไร ถึงทำให้ได้หลงรักมันนักหนา?

"รู้จักบทกวีอย่างจริงจังครั้งแรกจากงานเขียนของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ในเล่ม 'ปณิธานกวี' ก่อนจะคลั่งไคล้และชื่นชอบ ก่อนจะตั้งปณิธานของตัวเองว่าสักวันหนึ่งจะเขียนบทกวีให้ได้ อย่างท่านอังคารบ้าง และก็ทำได้บ้างเมื่อ 'เฝ้าอัลัย' ออกสู่สายตาผู้อ่าน โดยใช้นามปากกาว่า 'ทีซิม' ซึ่งแปลตามชื่อเล่นว่า 'ญิว' ของผม ลงในหนังสือทำมือของชมรมคนสร้างภาพ ที่ชื่อ 'ใต้ฟ้าเดียวกัน' มหาวิทยาลัยมหาสารคาม อันเป็นชมรมที่ถือว่าเป็นสถานที่บ่มเพาะ ชีวิต มิตรภาพ และความฝัน... ต่อมาคืนพบว่างานบทกวีของตัวเองนั้น เหมาะสำหรับการพรรณนาเรื่องราวด้วยภาษาที่เป็นความเรียง มากกว่าจะพรรณนาเรื่องราวด้วยภาษาฉันทลักษณ์

และพบว่า การคิดอย่างปราณี และสื่อสารให้เข้าใจอย่างสามัญชนนั้นสำคัญ งานเขียนบทกวีในเวลาต่อมาจึงปรากฏอยู่ในรูปแบบของบทกวีความเรียงแบบฉันทลักษณ์อิสระ (Blank words) มากกว่าที่จะเป็นแบบฉันทลักษณ์ (prosody)..."

"เฝ้าอัลัย" ของเขา เขียนไว้อย่างที่แสดงว่าเขาอ่านบทกวีร้อยกรองมาไม่น้อย "แสงแดดสาดส่องปล้องไฟ ปลิดใบเปลี่ยนดอกบอกผล ปล้องแปลกแดงแสดแดดคล แปรผลเปลี่ยนปลายถวายน ลิ่นแล้วเสียงเสียดเยียดอดมอดแล้วหม้อใหญ่แห่งไพรสันต์ ลาดแล้ว ดาว ฟ้า ตะวัน จันทร์ หมอกฟ้า เมฆฝัน วันนั้น"

Uรรจง บุรินประโคน, หนุ่มประโคนชัย บุรีรัมย์ ภาคบังคับทางการศึกษาและชะตากรรมทำให้เขาได้ไปเรียนสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

ในห้วง 20 ปี วรรณกรรมสมัยจรมหาวิทยาลัยมหาสารคาม โดย ศศ.ธัญญา สังขพันธ์ธานนท์ หรือ ไพฑูรย์ ธัญญา ผู้ 'ก่อกองทราย' เขาเป็นศิษย์ผู้หนึ่งของสำนักและกิจกรรมนี้ จบแล้วทำงานพิสูจน์อักษรให้หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ กรุงเทพมหานคร ปี ก่อนตัดสินใจหันหลังให้เมืองหลวง กลับคืนสู่มหาสารคาม

ปัจจุบัน เป็นบรรณาธิการสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม...

โดยส่วนตัว มีผลงานรวมเล่มเป็นหนังสือทำมือ 6 เล่ม คือ รวมบทกวี 'ลมหายใจของสายลม' รวมบทกวี 'หลงกลิ่นกาแฟ' รวมเรื่องสั้น 'เข็นครกขึ้นหลังเขา' รวมบทกวี 'เสียงลมหล่นไปไม่' รวมเรื่องสั้น 'รอ' และรวม 3 เรื่องสั้น กับอีก 24 บทกวี ใน '24 POEMS 3 SHORT STORIES' มหาสารคาม, เมืองชุมทาง นักศึกษา นักฝัน นักเดินทาง-บรรจง บุรินประโคน จึง 'คิดถึงสารคาม'

"เขียนขึ้นในห้วงคำนึงเปลี่ยวเหงา ส่วนตัว ขณะมองเห็นบรรดาบัณฑิต มหาบัณฑิต กับรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความอบอุ่นจากครอบครัว เข้าแถวรอรับใบปริญญา ความสะเทือนใจบางอย่างผุดพรายขึ้น ไม่รู้ก็ร้อย ก็พัน

วันนี้-เขาเน้นใช้ฉันทลักษณ์อิสระ ที่
ปลดปล่อยอารมณ์คนหนุ่มได้คืออย่าง
'คิดถึงสารคาม' เป็นต้น
"เป็นนักฝัน ดำรงชีวิตจริงอย่างไร?"
ผมมักอดไม่ได้ที่จะถามเขา หรือใครต่อ
ใคร ด้วยเรื่องนี้...
"ด้วยความเป็นคนที่รักในงานศิลปะ
จึงทำให้ 'ศิลปะ' กับ 'ชีวิต' แทบจะแยก
ออกจากกันไม่ได้ ทุกวันนี้มีความสุขอยู่
กับการอ่านหนังสือ พิจารณาหนังสือ ใน
ฐานะบรรณาธิการสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม การออกแบบจัดรูปเล่ม แบบ
ปก รวมทั้งการรวมกลุ่มกับผองเพื่อนที่
น้องผู้มีใจรักในงานวรรณกรรม ทำสำนัก
พิมพ์เล็กๆ ขึ้นมาในนามของ 'กาะะเฮีย
สำนักพิมพ์' อันเสมือนพื้นที่หนึ่งสำหรับ
พักผ่อน นั่ง นอน วิ่งเล่น และเป็นที่พัก
ทางของนักฝัน นักเดินทาง เพราะเชื่อและ
มั่นใจเสมอว่าความฝันของคนเราไม่เคยที่
จะแก่เกินแกง..."
บรรจง บุรินประโคน, ศิลปะทำให้
วัยหนุ่มของเขานิ่งและพินิจ เขาเห็นแม่
กระทิง 'สงครามทำให้ดอกไม้ไม่มีที่อยู่'
เขาเห็นแม่กระทิง-ลมหายใจของเมืองที่
เขาพักพิงอิงอาศัย! ■
ศุกร์ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

คิดถึงสารคาม

คลับคลาว่าข้าเคยอยู่ที่นี้
ถนนสายสี่ตำทอดยาวสุดลูกหูลูกตา
ทว่าข้ามองเห็นเพียงในทรงจำ

คลับคลาว่าข้าเยาว์วัย
ความเขลาของข้าเพียงสาเกिनกว่าจะเหยียวย
ใช้...ความเขลาของข้าเพียงสาเกिनกว่าจะเหยียวย
แม้แต่ต้นไม้สองข้างทางก็ไม่อยากที่จะจดจำถึงการมาของข้า

ข้าแบกความเขลามามากมา
เท้าของข้าทั้งสองรวมความป่วยไข้รวมเร้า
แต่ก็ยังมีหัวใจของข้ายังคอยปลอบโยน

แน่นอนฤดูการแสงหามันยาวนานมากกว่าฤดูไหนๆ
และไม่ผิดที่มันจะเป็นฤดูที่ทุกคนต้องเผชิญ
อาจ...เพียงลำพัง หรือ...กับใครสักคน

มหาสารคาม
ข้าพบเจ้าในวันที่แดดอ่อนลึมตา
ความงามของเจ้าแผดเผาความเดียวดายของข้าเสียวยวอด
เพียงระยะเวลาชั่วถ่านสุก สำหรับข้าแล้วมันมากพอสำหรับการเดินทางในครั้งนี้

มหาสารคาม
เจ้าทำให้ข้าหลงลืมความขลาดเขลาเสียหมดสิ้น
ป่าของข้าเบาหวิวราวความฝันพบบลายทาง

มหาสารคาม
วันนี้ข้ามาพบเจ้า
ความเดียวดายของข้าฟูตขึ้นอีกครั้ง
ขณะความงามของเจ้ายังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน

มหาสารคาม
"

บรรจง บุรินประโคน
บทกวีปี ๒๕๕๕